

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 1819/2022
17.10.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић и Јасмине Симовић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је привремени заступник ББ, а њен пуномоћник Милош Ружић адвокат из ..., против туженог ВВ из ..., чији је пуномоћник Бобан Митровски, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 1076/21 од 05.10.2021. године, на седници одржаној 17.10.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 1076/21 од 05.10.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Вршцу П 896/19 од 19.02.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље да јој тужени накнади нематеријалну штету од 80.000,00 динара, од чега по 40.000,00 динара за претрпљене физичке болове и страх, са законском затезном каматом од пресуђења до исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужиља да накнади туженом трошкове парничног поступка од 95.550,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Вишег суда у Панчеву Гж 1076/21 од 05.10.2021. године, ставом првим изреке, преиначена је означена првостепена пресуда тако што је делимично усвојен тужбени захтев тужиље и тужени обавезан да јој накнади нематеријалну штету у износу од 50.000,00 динара, од чега 30.000,00 за претрпљене физичке болове и 20.000,00 динара за страх, са законском затезном каматом од пресуђења до исплате, као и трошкове парничног поступка од 134.913,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате, док је у преосталом делу којим је тужбени захтев тужиље одбијен за износе преко досуђених означена првостепена пресуда потврђена. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да накнади тужиљи трошкове жалбеног поступка од 18.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП учињених у поступку пред другостепеним судом, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 403. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије, на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, Законом о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14, 87/18, 18/20, 10/23), прописано је (члан 403) да против правноснажне пресуде донете у другом степену странке могу да изјаве ревизију у року од 30 дана од дана достављања пресуде (став први); да је ревизија увек дозвољена ако је: 1) то посебним законом прописано; 2) другостепени суд преиначио пресуду и одлучио о захтевима странака; 3) другостепени суд усвојио жалбу, укинуо пресуду и одлучио о захтевима странака (став други); да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе (став трећи); да је ревизија недозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе (члан 403. став 1. и 3) осим из члана 404. овог закона (члан 410. став 2. тачка 5); као и да у спору мале вредности ревизија није дозвољена (члан 479. став 6), при чему се спором мале вредности сматра спор у коме се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе (члан 468. став 1).

У конкретном случају тужбом од 05.12.2017. године тражена је накнада нематеријалне штете од 80.000,00 динара, док је вредност предмета спора побијаног дела 50.000,00 динара, који износ очигледно не прелази динарску противвредност 3.000 евра на дан подношења тужбе, што значи да се ради о спору мале вредности у коме је ревизија недозвољена.

Приликом оцене дозвољености ревизије Врховни суд је имао у виду да је у конкретном случају побијаном одлуком делимично преиначена првостепена пресуда, али налази да нема места примени одредбе члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП. Наиме, наведена одредба може се применити само када се примењује општи режим допуштености овог ванредног правног лека, према вредности предмета спора, односно у случају када се ради о ревизији изјављеној против правноснажне пресуде у којој побијани део правноснажне пресуде или означена вредност предмета спора испод граничне вредности за дозвољеност ревизије, али не и у споровима у којима је посебном одредбом овог закона одређено да ревизија није дозвољена, као што је то случај кад се ревизијом побија одлука о трошковима поступка или о камати као споредним потраживањима, одлука у споровима мале вредности и у парницама због сметања државине или ако је посебним законом прописано да ревизија против одлуке у тој врсти спора није дозвољена.

Како је у конкретном случају делимично преиначена првостепена пресуда у спору мале вредности у коме је посебном одредбом ЗПП одређено да ревизија није дозвољена, то нема места примени опште одредбе из члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП о дозвољености ревизије у случају преиначења.

С обзиром на изложено, одлучено је као у изреци, на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**